

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-09-000 038
Бања Лука, 4.3.2009. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија мр Велка Икановића, као предсједника вијећа, Слободана Милашиновића и Војислава Димитријевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибич, у кривичном предмету против оптуженог С. Б. због кривичног дјела силовање из члана 88. став 2. и убиства из члана 36. став 2. Кривичног закона Републике Српске - посебни дио, одлучујући о жалби браниоца оптуженог изјављеној против рјешења Окружног суда у Бањој Луци број: 011-0-Кв-09 000 011 од 17.2.2009. године, у сједници вијећа одржаној дана 4.3.2009. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог С. Б. изјављена против рјешења Окружног суда у Бањој Луци број: 011-0-Кв-09 000 011 од 17.2.2009. године.

Образложење

Рјешењем Окружног суда у Бањој Луци број: 011-0-Кв-09 000 011 од 17.2.2009. године одбијен је, као неоснован, захтјев браниоца оптуженог С. Б. за примјену мјере забране напуштања боравишта уз одузимање путних исправа, умјесто мјере притвора.

Против овог рјешења бранилац оптуженог, М. Ц., адвокат из Б. Л., је благовремено уложила жалбу битних повреда одредаба кривичног поступка, са приједлогом да се жалба уважи и притвор замијени блажом мјером.

Испитујући побијано рјешење у вези са истакнутим жалбеним приговорима овај суд је одлучио као у изреци рјешења, из сљедећих разлога:

У овој кривичноправној ствари није спорно да је против оптуженог подигнута оптужница која је ступила на правну снагу у вријеме важења ранијег Закона о кривичном поступку („Службени лист СФРЈ“ број 26/86, 74/87, 57/89 и 3/90 и „Службени гласник Републике Српске“ број 4/93, 26/93, 14/94, 6/97 и 61/01), што значи да се кривични поступак наставља по досадашњим прописима на основу одредбе члана 442. став 3. Закона о кривичном поступку („Службени гласник Републике Српске“ број: 50/03, 111/04, 115/04, 29/07, 68/07 и 119/08). Није спорно и стоје чињенице да је рјешењем Окружног суда у Бањој Луци број К-114/00 од 24.5.2007. године оптуженом С. Б. одређен притвор по притворским разлозима из члана 189. став 1. тачка а) сада важећег Закона о кривичном поступку, умјесто да је примјенио одредбе раније важећег Закона о кривичном поступку, како то правилно закључује жалба, међутим, оваква примјена закона

није проузроковала никакву правну несигурност у конкретном предмету, како то погрешно закључује жалба браниоца оптуженог.

Насупрот другачијим тврдњама изнесеним у жалби, мотиви одласка оптуженог у иностранство, без значаја су за оцјењивање испуњености услова за одређивање, односно продужење притвора у конкретном случају. Против оптуженог је подигнута оптужница за изузетно тешка кривична дјела, што има за посљедицу ограничење права на кретање, што оптужени није поштовао.

На овај начин стекли су се сви потребни услови прописани одредбом члана 191. став 1. тачка 1. ранијег Закона о кривичном поступку јер околност да је оптужени упркос упозорењу отишао у иностранство има такав карактер да указује на опасност од његовог бјекства.

Насупрот другачијим тврдњама изнесеним у жалби овај суд налази да побијано рјешење правилно закључује да одредбама ранијег (старог) Закона о кривичном поступку, по чијим се одредбама води овај поступак, нису прописане мјере забране које се предлажу у захтјеву браниоца оптуженог, односно мјера забрана напуштања боравишта и забрана путовања прописана чланом 183. став 1. и 2. Закона о измјенама и допунама Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 68/07 од 1.8.2007. године). Исто тако правилан је став побијаног рјешења да нема мјеста примјени члана 185. раније важећег Закона о кривичном поступку („Обећање окривљеног да неће напутити боравиште“) јер нису испуњене законске претпоставке нити су пружени поуздани докази да би се том мјером остварила сврха, посебно имајући у виду тежину кривичног дјела и понашање оптуженог у току овог кривичног поступка. Осим тога против оптуженог је одређен, а затим продужен притвор на основу члана 191. став 1. тачка 1. раније важећег Закона о кривичном поступку, јер је било очито да се крије, односно због опасности од бјекства. Оптужени је знао да се против њега води кривични поступак за изузетно тешка кривична дјела, односно измјењеном оптужницом за кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва, упозораван је на своју дужност одазивања на позиве суда и обавјештавања суда о свакој промјени адресе или намјере да промјени боравиште и на посљедице ако тако не поступи, поступио је противно овим упозорењима и по расписаној међународној потјерници испоручен од стране Р. И., што све указује да се само мјером притвора може обебједити присуство оптуженог, односно успјешно вођење кривичног поступка. Примјеном блаже мјере не би се постигла ова сврха како то правилно прихвата побијано рјешење.

Из изнијетих разлога, жалбу браниоца оптуженог је на основу одредбе члана 397. став 3. ранијег Закона о кривичном поступку ваљало одбити као неосновану.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
мр Велко Икановић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић